

K1.75

Panicos and Elli Peonidou

From: "Panicos and Elli Peonidou" <peonide@cytanet.com.cy>
 To: "Elena Toumazi" <elenazi@cytanet.com.cy>
 Sent: Tuesday, November 04, 2003 5:05 PM
 Subject: Re: Μαγδαληνη

ΕΛΕΝΑ ΜΟΥ,

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΦΑΝΤΑΣΤΕΙΣ ΠΟΣΗ ΧΑΡΑ ΜΟΥ ΕΔΩΣΕ ΤΟ ΤΟΣΟ ΩΡΑΙΟ ΚΑΙ ΚΟΛΑΚΕΥΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ ΣΟΥ. ΟΣΟ ΝΑΝΑΙ Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΜΟΥ ΑΥΤΗ, Η ΠΡΩΤΗ ΝΑ ΓΡΑΨΩ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΟΧΙ ΠΙΑ ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ, ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΤΟΛΜΗ, ΟΤΑΝ ΞΕΡΟΥΜΕ ΠΟΣΟ ΑΞΙΟΛΟΓΑ ΕΡΓΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ.

ΕΧΩ ΠΛΗΡΗ ΕΠΙΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΓΕΓΟΝΟΤΟΣ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΓΡΑΨΑ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟ ΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ. ΕΓΡΑΦΑ ΟΜΩΣ ΜΕ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΑΠΟΘΗΣΑΥΡΙΣΩ ΚΑΠΟΙΕΣ ΜΝΗΜΕΣ ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ. ΤΟ ΟΤΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΝΙΩΣΕΣ, ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΕΝΘΑΡΡΥΝΤΙΚΟ. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ, ΟΛΟΙ ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΜΕΡΙΚΩΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΙ ΕΩΣ ΑΝΥΠΑΡΚΤΟΙ, ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥΣ ΟΜΩΣ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΜΟΥ..

Σ'ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΥ ΜΠΗΚΕΣ ΣΤΟΝ ΚΟΠΟ ΝΑ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ Μ' ΕΝΑ ΜΑΤΙ ΓΕΜΑΤΟ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΕΠΙΕΙΚΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΜΟΥ ΓΡΑΨΕΙΣ ΤΟΣΟ ΓΡΗΓΟΡΑ. ΘΑ ΦΥΛΑΞΩ ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΙΟ ΑΚΡΙΒΑ ΠΟΥ ΕΧΩ ΠΑΡΕΙ.

ΕΛΠΙΖΩ ΝΑ ΠΗΡΕΣ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΕΜΙΛΗΣ. ΑΥΤΗ Η ΚΟΠΕΛΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΣΤΗΡΕΥΤΗ ΠΗΓΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ.

ΜΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ.

ΕΛΛΗ

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΡΟΔΙΑ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ. ΑΥΤΗΣ ΤΑ ΡΟΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΑΝΘΕΚΤΙΚΑ, ΜΕ ΠΙΟ ΧΟΝΤΡΟ ΚΟΥΚΟΥΤΣΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΙΟ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ. ΕΜΕΙΣ ΦΕΥΓΟΥΜΕ ΣΤΙΣ 22 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ.

----- Original Message -----

From: Elena Toumazi
 To: Panicos and Elli Peonidou
 Cc: Elena Toumazi
 Sent: Tuesday, November 04, 2003 7:07 AM
 Subject: Μαγδαληνη

Ελλη μου,
 μόλις τελειωσα την αναγνώση του μυθιστορηματός σου και έχω τη γεύση του ακόμη στα χείλη μου...

Είναι καλό βεβαίως να περιμένεις να περάσει κάποιο χρονικό διάστημα και ύστερα να μιλήσεις όταν έρχεσαι σε επαφή με ένα έργο, όμως από την άλλη φοβάμαι μήπως δεν μπορέσω να πω τα πράγματα όπως μου έρχονται τώρα, έτσι αυθορμητά και ζωντανά, - ακατεργαστά και ακατασταστά- μέσα μου.

Και ο προφορικός λόγος, μου προκαλεί αγωνία...

Έτσι θα σου μιλήσω αμέσως.

Από ο,τι βλέπεις το διάβασα πολύ γρήγορα-σε δύο καθίσματα -. κυλησε αβίαστα η αναγνώση όπως κυλησαν και τα άλλα δύο μυθιστορήματα που μου χάρισες .

Ομως αυτο εδω ειναι αναμφισβητητα πολυ ανωτερο ,πολυ πιο ωριμο και γι αυτο πιο απεριττο, πιο ελευθερωμενο στην αφηγηση του.

Πραγματικα, η εν μερει πραγματικα ,τα γεγονοτα που περιεχει βιωνονται ως εντελως πραγματικα απο τον αναγνωστη.

Γιατι εχεις τη ν τεχνη να μιλας με λεξεις βγαλμενες σταλα σταλα απο το καθημερινο σου βιωμα .

Υπαρχει σχεδον μια ταπεινοτητα στην αφηγηση , γιατι πατας βημα το βημα πανω στη πραγματικοτητα.

Δε ξεφευγεις ποτε σε κατι φανταστικο ,υπερβολικο, δραματικο , φορτισμενο συναισθηματικα (ακομη κι οταν μιλας για το θανατο της φιλης σου), ολα κρατουν ενα βαθεια ανθρωπινο χαραχτηρα, με τονους καθαρους, γυμνους, ακομη και χιουμοριστικους καποτε, χωρις ομως ποτε να χανεται η συμμετοχη στην τραγικοτητα ,στον πονο, στο θανατο .

Στο αλλο, το διαφορετικο...

Μου αρεσε πολυ ο τροπος που η αφηγηση περνα σε καποια σημεια απο το τριτο σε δευτερο προσωπο ,εκει οπου γινεται πιο εσωτερικη, πιο παλλομενη, πιο εκμυστηρευτικη. Το περασμα αυτο γινεται χωρις ενοχληση , αντιθετα ,προσθετει βαρος και βαθος στο κειμενο δεινοντας με τα υπολοιπα στοιχεια που ενορχηστρωνεις , οπως η καλη μαγειρισσα που φτιαχνει ενα πολυ νοστιμο φαγητο για τους φιλους και κοινωνους της.

Αυτο το νημα που ξεκινα απο το λασπωμενο και χαμενο γραμμα της εφηβειας και διαπερνα ολους τους χωρους ,από την Κυπρο στην Αγγλια απο την Αγγλια στην Αμερικη μεχρι την 'απο γειωση' και το δακτυλιδι ,για να καταληξη παλι στη Κυπρο και να ενωσει την καταγωγη ,το παρελθον με το τωρα , σε μια καινουρια διασταση μεσα απο την ωριμοτητα και την επανευρεση του αυθεντικου, δινει -νομιζω-στο βιβ λιο τον ζωτικο του ιστο:

Κατι που λαμπει διακριτικα, εσωτερικα , μια αδιαπτητη παρουσια κρυμμενη πισω απο την υπολοιπη ζωη της Μαγδαληνης,

Την ξενιτεμενη μεν ,αλλα και πιο προσγειωμενη , τη δεμενη με τα οικεια πραγματα που ειναι το ταπεινο αλας της ζωης.

Το γαμο ,τα παιδια ,τα προβληματα του γιου, τα εγγονια ,την μεταβιβαση της ζωης και των μυστικων της απο μανα σε κορη , της αγαπης ,της συμπονιας , των μικρων χαρων που οργανωνουν το χαος της υπαρξης και του δινουν νοημα,

.Ολα μαζυ, και οι δυο εαυτοι αν μπορουσα να το πω ετσι ,κατωρθωνουν να συμφιλιωθουν ,να συναντηθουν, χωρις η αισθηση του ρηγματος η του ανολοκληρωτου , να καταστρεφει την ανθρωπια ,την τρυφεροτητα ,το μετρο και την ωριμοτητα του κειμενου σου.

Η ηρωιδα ξεδιπλωνει με ανεπιτηδευτη ειλικρεια , απο το βαθος της θηλυκης της φυσης και του θηλυκου της πνευματος, τον ψυχισμο της .

Πονεμενη αλλα μεστη.

Διχασμενη αλλα ολοκληρη.

Μια γυναικα:

Εσυ.

(ολα τούτα ειναι βεβαια κατι ελαχιστο και εντελως περιοριστικο ως προς την πολλαπλοτητα των πραγματων που αντιλαμβανεται ενας αναγνωστης η μια αναγνωστρια ,οταν περιερχεται μεσα απο ενα κειμενο ,το 'προσωπο' αυτης η αυτου που το γραφει.Κατι απειρωσ πιο πλουσιο και πολυεπιπεδο ,που

καμία απολύτως κριτική , αμεση ,εμμεση, προχειρη η εμπειριστατωμενη, δε μπορεί και δε θα μπορεσει
πποτε να το διεξεληθει...)

